

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (50) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

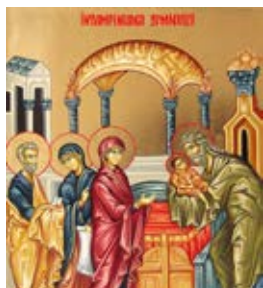
Piticul

Citiți în pagina 1

Ce pildă lăsăm în urmă?

Citiți în pagina 5

Întâmpinarea
Domnului

Citiți în pagina 14

Cum pot face voia lui
Dumnezeu?

Citiți în pagina 9

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiag
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Piticul

Cu voia Domnului, am pășit cu sfială într-un an nou, cu speranță și credință tare că Domnul se va îndura de noi și va alunga neîncrederea, îndoiala și fricile cuibărite de ceva timp în inimile noastre. Mă gândeam cu ce să încep, pentru că mi-aș dori să scriu, așa cum aș vrea să vă vorbesc,

dar după cum spuneam și altădată, a scrie (să poți exprima clar ceea ce gândești și să fii sigur că mesajul tău a fost înțeles de toți cititorii) și a vorbi nu este chiar același lucru. Așadar, astăzi am hotărât să nu mai vorbesc despre lumea în care trăim, despre faptele noastre de zi cu zi sau despre nesuferita boală care nu a pus stăpânire doar peste trupurile noastre, ci mai rău, a reușit să zdruncine din temelii și sufletele semenilor care nu și-au clădit credința pe piatra numită Hristos.

Deci, spunând că ajunge zilei răutatea ei, aș vrea să vă împărtășesc un vis care m-a determinat să îmi reanalizez comportamentul, modul de gândire, rugând pe Domnul Hristos să-mi dea seninătatea să accept ceea ce nu pot schimba (eu), dar și să mă ajute să schimb ceea ce pot. De fel, nu visez, iar dacă am vreun vis, atunci în proporție de 95% îl uit odată cu rugăciunile dimineții, dar de această dată a fost altceva.

Se făcea că mergeam pe un trotuar, încercând să mă strecor printre oamenii care se deplasau în aceeași direcție cu mine sau veneau din sens opus, când în fața mea apare un pitic (nu ca cei din benzile desenate, ci arăta mai mult ca un om mic de statură îmbrăcat cu niște haine groase, ponosite, purtând un fes de culoare închisă), care pur și simplu se împleticea printre picioarele mele aținându-mi calea. Am încercat să îl ocolesc, dar oricât mă străduiam să trec de el, nu am reușit. M-am oprit o clipă. Atunci s-a oprit și el și se uita drept spre mine râzând și țopăind de pe un picior pe altul.

- Dă-te la o parte urâtule; eu mă grăbesc și ție îți arde de joacă?! I-am apostrofat eu, încercând fără succes să trec pe lângă el.

- Unde te grăbești așa de tare? Vreau să-ți spun ceva.

În mintea mea îl consideram ca un comerciant ambulant care vrea să vândă ceva sau vrea să facă reclamă la ceva. Sincer, nu voiam să-l ascult.

- Hai, lasă-mă cu poveștile tale, i-am zis. După ce că ești urât, mic, strâmb, mai

ești și uricios pe deasupra!

- Uite, zice el, am ceva care te-ar interesa cu siguranță! și îmi arată spre o carte cu aspect retro, destul de groasă, pe care abia atunci am observat că o ținea la subsuoară.

- Poate altă dată! Și am încercat din nou să-l ocolesc.

- S-ar putea să-ți pară rău, nu știi ce pierzi. Și apoi, de ce mă numești „urât, mic și strâmb”? Ți se pare cumva că ești cu ceva mai deosebit decât mine? Aș putea spune că este nepoliticos să nu ascuți pe cineva care vrea să-ți vorbească, continuă el țintindu-mă cu privirea.

M-am blocat. Nu știam ce să-i spun. În fond, ce puteam afla de la un pitic? Dar am intrat în jocul lui și am răspuns ironic: Uite, asta e bună; ai ajuns să te compari cu mine! Da, sunt curios ce poți tu să-mi arăți! Mă simțeam superior din toate punctele de vedere și îmi doream să îi dau o replică la care să nu aibă răspuns. Dar nu a fost așa...

- Hai să începem cu începutul, dar dacă vrei să continuăm, trebuie să rămânem împreună până la sfârșit.

- De acord.

- Ia spune, de unde vii, unde te-ai născut și de unde te tragi?

- Ei, asta e bună! Sunt orășean, născut pe pietrele Iașului, crescut și școlit în oraș, din familie bună cu părinți titrați. Oricum, nu ca tine...

- Ca mine? spuse calm piticul. Ce te face să crezi ceea ce spui?

Am tăcut. M-a privit domol și a deschis cartea pe care o ținuse la subsuoară până în acel moment. Nu știu cum se făcea, dar eram doar noi doi așezați față în față la o masă. Era atâta liniște...doar noi doi. A deschis cartea la început. Paginile erau colorate, nu știu dacă era ceva scris acolo, dar erau foarte multe imagini cu palate, regi, oameni feluriți etc.

- Ia spune, de ce te consideri deosebit cu ceea ce ești, când alții asemenea ție s-au născut în palate, au fost școliți și educați de profesori cu renume, cocoloșiți de bone și păziți de către străjeri înarmați până în dinți, ba chiar au avut tot ceea ce nu și-au imaginat vreodată că pot avea? Ce spui, uite! Ai avut tu ce vezi aici?

- Bine, dar ceea ce îmi arăți a fost în vremuri de demult!

- Da? Să ne uităm mai departe. Uite, copii născuți în clinici private, răsfățați cu toate bunătățile vremii, plimbați cu mașini de lux cu șofer și bodyguard. Părinți cu poziție socială înaltă, asistați de medici și avocați personali. Ce părere ai?

Am recunoscut în sinea mea că nu mă pot compara cu exemplele date, căutând să evit un răspuns direct.

- Oricum, chiar dacă vrei să pari deștept, să știi că nu ți-ai găsit omul potrivit,

am răspuns, fiind hotărât să-i înlătur orice argument.

- Ești sigur? Mă îndoiesc, spuse el trecând la următoarea pagină. Cu ce te consideri mai superior decât acești oameni? Și îmi arată oameni care au revoluționat știința, filosofi, medici, cărturari ai vremurilor vechi - oameni pe care îi cunoșteam (sau mi se păreau foarte familiari), de parcă am trăit în aceeași perioadă cu ei. Ce ai făcut tu mai presus de ei? Ori, poate ai inventat roata, curentul electric sau altceva ce eu nu știu?

Simțeam că piticul începea să mă „calce pe coadă”; știam că nu sunt cu nimic superior față de ceea ce îmi arăta, dar cu toate acestea nu îmi venea să mă las înfrânt. Oare ce sunt eu? Un om arogant care are impresia că le știe pe toate și încrezut în același timp. Piticul a simțit că îl privesc cu dispreț. Parcă îmi citea gândurile.

- De ce mă privești așa? Nu vreau să râd de tine, ci doar să înțelegi ce și cine ești.

- Măi zdrențarosule, am spus printre dinți, tu, care...nu dau doi bani pe tine; tu să râzi de mine? Cred că nici batistă în buzunar nu ai!

- Poate că batistă nu am și nici bani nu am pentru că nu am trebuință de ei, spuse el cu un calm parcă ieșit din comun, dar am o comoară pe care o voi împărți cu tine, dacă vei voi să mă ascuți.

- Nu am nevoie de „comorile” tale! Am eu destui bani, casă, mașină...

- Nu ai nimic! îmi spuse el pe un ton foarte sigur și mai dădu o pagină înainte. Privește aici!

Nu știu cât timp am stat cu piticul, dar trecusem de jumătatea cărții. Prin fața mea treceau oameni cu bani, cu afaceri imense și multe alte asemenea. Ceea ce îmi părea curios era că toate persoanele pe care mi le arăta în carte îmi erau cunoscute. Mi-a spus că îmi dă un răgaz să mai adun ceva. După câteva clipe, i-am spus că mi-am făcut o firmă, aveam multe camioane, aveam peste o sută de angajați și totul îmi mergea bine.

- Se vede că nu ai înțeles nimic, îmi spuse piticul supărat. Ai irosit atâția ani din viață adunând de toate și tot nu ai reușit să mă convingi că ai ceva mai mult decât alții; cred că am pierdut timpul degeaba cu tine.

Am avut un sentiment ciudat. Atunci am observat cum cartea se apropia de sfârșit. Simțeam că acolo este scrisă viața mea. În vis, îmi doream să fug de lângă pitic, dar simțeam că nu pot. Simțeam că mă apropii de sfârșit și îmi era frică să îl întreb ce mai este scris în carte. Eram ca într-o cușcă fără scăpare. I-am cerut să-mi acorde un nou termen, un răgaz să îi arăt ce pot face, ce pot deveni.

- Ai avut tot timpul din lume, dar l-ai irosit urmând o cale fără de sfârșit. Ți-am oferit o comoară, pe care în aroganța ta ai refuzat-o...

Parcă eram la judecată, dar o judecată la care știam clar că sunt vinovat și în același timp îmi apreciam și verdictul. Mă privea încruntat cu ochii săi pătrunzători.

- Te rog, mai dă-mi o șansă, am bolborosit eu cu privirea țintă la cartea care ajunsese la sfârșit. Te rog....

- Îmi pare rău, dar conversația noastră a ajuns la sfârșit, mi-a spus el, închizând un zgomot cartea groasă cu cotor de piele.

Am simțit că ceva mă strânge de braț. Ceasul de la mâna dreaptă mă anunța că este vremea pentru rugăciune. Am tresărit brusc, iar inima îmi bătea cu putere. Am privit spre geam, dar afară era întuneric. Totul dispăruse ca prin vis: cartea, masa, piticul. Eram doar eu cu mine însumi. Oare ce a vrut să-mi spună acel pitic?

Am citit cândva că un om sărman nu mai avea niciun ban la el în buzunar. Era un om înțelept, un om credincios. Și i-a cerut cineva de pomană; iar el, neavând nimic, i-a spus: „Omule, n-am nimic. Dar uite, îți dau mâna mea. Mâna mea și dragostea mea.”. Și atunci sărmanul a spus: „Nimeni, nu mi-a făcut un dar așa de preț ca dumneata; să-mi dea mâna și să mă socotească asemenea lui; nu să mă vadă un cerșetor, un disprețuit, un lepădat.”.

Poate că dacă nu aș fi fost atât de plin de sine în discuția cu piticul, m-aș fi învrednicit și eu de comoara de care mi-a spus și pe care cu dragă inimă ar fi împărțit-o cu mine.

Am înțeles că trebuie să mă cunosc pe mine; problema principală este că nu ne cunoaștem pe noi înșine. Dacă ne-am analiza mai adânc, am descoperi că nu ne putem regăsi decât în Domnul Hristos. Atunci am avea o schimbare adâncă a ființei noastre și ego-ul nostru ar dispărea. Orientându-ne neîncetat în adevăr, lumină și iubire divină, noi am fi, pe de o parte salvați și, mai mult, am gusta viața și adevărul ei viu, etern și nemuritor. De aceea au zis Sfinții părinți: „În aproapele tău stă viața și moartea”. În a iubi pe aproapele. Nimeni nu se poate scuza că uneori nu poate să dăruiască ceva. Dar eu, în discuția cu piticul, ce am făcut?

Colega noastră, Ioana, ne explica atât de frumos că fiecare putem dărui ceva, iar părintele Iulian spunea că nu este sărac cel care nu are, ci cel care nu dăruieste. Ați văzut cum cel fără bani i-a întins mâna și i-a dărui dragostea celui necăjit?

Acum realizez că aș fi cu adevărat sărac, dacă nu v-aș dărui din inimă aceste rânduri care să fie ca o rază de lumină care alungă ceața de pe ochii inimilor noastre. Acum, la început de an, să ne rugăm Domnului Hristos să ne dăruiască această lumină, această iubire divină, printr-o schimbare din adâncul ființei noastre către bine, către adevăr, către aproapele nostru și către dragoste necondiționată.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ce pildă lăsăm în urmă?

Nu cu mult timp în urmă, am avut ocazia să citesc cartea intitulată „De ce e important un scop în viață”, scrisă de Victor J. Strecher, în care, într-unul dintre capitole, ca un pas important în găsirea scopului în viață, autorul își îndemna cititorii să aplice următoarea metodă: să desenăm pe o foaie de hârtie o piatră funerară și să ne imaginăm ce ne dorim să scrie despre noi pe aceasta. Am încercat și eu să rezolv exercițiul și nu a fost ușor, nu pentru că aveam prea multe idei, ci din contră, nu știam ce mi-aș dori să las scris celor rămași după plecarea mea, pentru a-și aminti frumos de mine. După ce m-am gândit un pic, am scris doar câteva cuvinte („A fost un om bun.”) și am trecut la următorul exercițiu.

A fi un om bun poate fi minunat sau poate să nu fie suficient pentru viața aceasta, dar cred că nimic nu poate explica mai bine ceea ce vreau să transmit, decât următoarele versuri extrase din una dintre cele mai cunoscute poezii ale Sfântului Cuvios Ioan Iacob de la Neamț:

„O, om! Ce mari răspunderi ai!

Tu vei pleca din lume,

Dar ce ai spus prin scris sau grai
 Sau lași prin pilda care-o dai
 Pe mulți, pe mulți spre iad sau rai
 Mereu o să-i îndrume.”

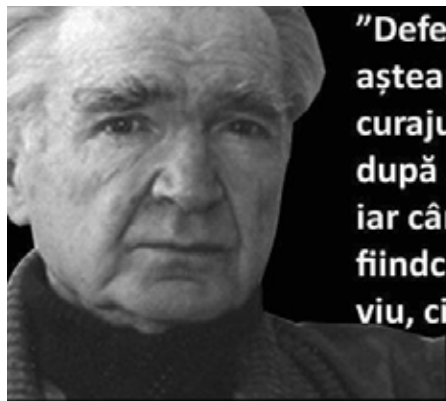
Poate că ne este greu să ne gândim ce comoară lăsăm în urmă, dar haideți să ne gândim ce mare răspundere avem în prezent. Ați observat cât de bine ne simțim toată ziua atunci când, de dimineață, primim o vorbă bună din partea cuiva? De ce să nu procedăm și noi la fel? De ce să nu oferim și noi un zâmbet, un compliment, o laudă smerită sau o urmă de speranță unei persoane dragi pentru a-i însenina ziua și inima? Putem începe de aici, fiind atenți la ceea ce vorbim, la ceea ce facem, la ceea ce creăm, la cum ne comportăm, pentru că acesta este modul prin care îi influențăm pe semenii noștri.

Sigur că suntem cine alegem să fim, dar cel mai important este să ne păstrăm credința în Dumnezeu și să o ducem mai departe prin tot ceea ce spunem sau scriem, prin acțiunile noastre, prin modul nostru de a fi. Să nu ne fie frică sau rușine să ne mărturisim credința până la capăt, într-un mod cât mai curat și frumos, pentru că dacă vom avea prilejul ca cineva să ne audă, să ne citească sau să ne urmeze, răsplata noastră va fi pe măsură!

Indiferent că alegem să fim profesori, oratori, scriitori, pictori sau simpli oameni, cum ar fi să aflăm că măcar un om a ajuns în Rai datorită exemplului nostru? Oare există binecuvântare mai mare?

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație de Ioana-Adina Manole

”Defectul tuturor oamenilor este că așteaptă să trăiască, deoarece n-au curajul fiecărei clipe, toți învățăm să trăim după ce nu mai avem nimic de așteptat, iar când trăim nu putem învăța nimic, fiindcă nu trăim în prezentul concret și viu, ci într-un viitor fad și îndepărtat.”

Emil Cioran

Strofe pentru suflet

Așa mi-a spus mama...

Te caut, Iisuse, Tu știi și mă crezi,
De când m-a dus nașa la sfântul Botez.
Te caut din leagăn, Iisuse, Tu știi,
C-așa mi-a spus și mama cu șapte copii,
Cu ochii albaștri, senini ca cerul,
Să caut în viață, să caut misterul
Vieții și-al morții, și-a tot ce se poate,
Să aflu seninul și binele în toate.
Te caut Iisuse, de-atunci, de micuț,
Când mama de mână în bundă, desculț,
M-a dus pe la slujbe desculță și ea,
Cu rochia pe față, c-așa o purta,
În zile de praznic, în rest o-ntorcea,
Că n-avea sărmana să-și cumpere alta,
Căci noi eram șapte și dânsa și tata,
Și moșul și buna, cățelul, pisica,
Și până să-mpartă ea n-avea nimica,
Și tot era bine, zicea că-i sătulă,
Că are în suflet mâncare destulă.
Te caut afară și-n casă și-n mine,
Și plâng și mă supăr când nu dau de
Tine.
Te caut prin codri, la deal și la vale
Și tare mă tulbur când nu-mi ieși în cale.
Te caut prin toate c-așa mi-a zis mama,
Când m-a dus la școală de mână,
sărmana.
Căci ești pretutindeni, în munți și
câmpii,
Și-n fructe și-n grâne și-n vii,
În oamenii buni, femei și copii,
De aceea Te caut în lungul și-n latu,
În tot ce există în josul și-naltu.
Te caut Iisuse, de-atunci ne-ncetat,

Uitându-mă tot pe unde am umblat
Și-n toate văzându-Ți chipul așezat,
În toate Ți văd urma pe unde ai trecut
Și toate-mi spun, Doamne, că Tu le-ai
făcut.
Te caut Iisuse, Om și Dumnezeu,
Făcătorul lumii, făcătorul meu,
Și mi-aduc aminte de ce mi-a zis mama,
Când cu iia ca năframa,
Își ridica, capul din lanul de grâu,
Cu secera-n mână, cu dureri în brâu,
Și-ndrepta încet trupul scaldat în
sudoare,
Cu fața brăzdată de vânturi și soare,
Cu priviri agale și dulce glas,
Îmi zicea: băiete, să nu faci un pas
Fără rugăciuni, fără Dumnezeu,
E porunca mamei, ține-o, fiul meu!
Azi nu mai am mamă, dorul meu
m-apasă,
Și dorul de mama și dorul de casă,
Că din tot ce a fost nimic nu mai este
Și totul îmi pare o simplă poveste.
Sunt bătrân și singur și nu am pe nimeni,
Dă-mi har sfânt, Iisuse, dorul să-mi
aline,
Că tu ești în toate și toate în Tine,
Și mama și tata și surori și frați,
Și cei ce mai sunt și cei răposati,
Și mă rog Iisuse bune: că Tu poți,
Om și Dumnezeu, mântuie-i pe toți
Și de toată lumea Te rog ține seama
Și iartă-i pe toți, c-așa mi-a zis mama!
*Sursa: www.facebook.com/
ParohiaTudorVladimirescu*

Bucuria darului

– **C**e atitudini să avem față de bunicii care dăruiesc prea mult?
 - Măi, copii, măi, de aia sunt bunici, că ei dau!

- ...Îi lăsăm să exagereze formând mici consumatori?

- A, bunicii le dau copiilor dumneavoastră ciocolată, prea multă ciocolată, și-i fac consumatori pe ăia mici. Măi, lăsați-o baltă! Nu-i bunică aceea care nu intră cu o ciocolată în poșetă, ascunsă acolo de dragul nepotului! Cum să învețe copilul să dăruiască dacă dumneavoastră tot stați ca acritura și tăiați din ciocolată? Ce-o să zică copilul dumneavoastră când el însuși va fi bunic? „Nu-ți dau, micule consumator! Am citit eu în registrul micilor consumatori de ciocolată că...”. Lăsați bunicii să dea și învățați să primiți!

Nu observați că bunicii încearcă să se poarte mai bine decât s-au purtat cu dumneavoastră? Asta vă doare, de fapt, că dumneavoastră nu v-au dat ciocolată! Aha! Asta e, dar să nu uităm că părinții când nu ne-au dat ciocolată – poate și pentru că nu prea aveam, cu toate că se producea în Brașov, la Cibo – bunicii, bunicii ne-au dat din belșug. Ei știu, săracii, pe unde găseau...

Pr. Constantin Necula, „Bucuria darului”, Editura Agnos, 2017

Cum pot face voia lui Dumnezeu?

Era o dimineată rece de iarnă, iar eu, ca de fiecare dată, îmi îndreptam pașii spre sfânta biserică, pentru a-I aduce slavă lui Dumnezeu că mă învrednicise să ajung în casa Sa, când mi-a încolțit în minte, probabil de la Duhul Sfânt, ideea de a vă provoca pe dumneavoastră, cititorii dragi ai revistei, a răspunde la o întrebare ce pe mine mă frământă de ceva timp, și anume: „Cum putem face voia lui Dumnezeu?”.

Unii spun că pentru a îndeplini voia Sa sfântă e nevoie doar să participi la slujbele duminicale și după puțină la cele din sărbătorile de peste an, alții spun că e suficient doar să postești la marile sărbători, iar alții cred că dacă nu au făcut un rău cuiva în viața lor acest aspect e și el suficient.

Eu, personal, consider că a face voia lui Dumnezeu presupune a respira, a gândi și a trăi după legea și cuvântul Domnului, așa cum ele ne-au fost lăsate acum 2000 de ani și că prin tot ce mișcăm, prin toți porii corpului nostru trebuie să emanăm bunătate în jur, să aducem o mângâiere unui om necăjit sau un zâmbet cuiva întristat, iubindu-l pe aproapele nostru întocmai cum ne-am iubi pe noi, așa cum și Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul spunea „Căutați să se facă voia lui Dumnezeu și toate vor merge bine”.

Bineînțeles că și mersul cât mai des în sfânta biserică și ținerea posturilor de peste an au importanță pentru formarea noastră spirituală ca adevărați creștini și, de ce nu, ca indivizi în societate, însă toate aceste aspecte dacă nu sunt dublate de fapte filantropice și de întraajutorarea aproapelui este cam imposibil sau, în orice caz, foarte greu, să simțim satisfacția lucrului bine făcut înaintea lui Dumnezeu.

Așa cum și psalmistul David spune în psalmul 143 „Duhul Tău cel bun să mă călăuzească la pământul dreptății”, tot așa și noi trebuie să conștientizăm că Dumnezeu există și e mereu prezent în viețile noastre, de aceea revin la întrebarea care dă și titlul acestui articol: „Oare cum pot face voia Lui?”.

„Și lumea și pofta ei trec, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.” (1 Ioan 2;17).

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Cred, Doamne, ajută necredinței mele!

Acest verset este una dintre cele mai frumoase alocuțiuni pe care le cunoaștem din Sfânta Evanghelie.

Este vorba despre stăpânul unui serv, care vine la Iisus cu rugămintea de a-i vindeca sluga. Nu era iudeu. Mântuitorul îl întreabă: Crezi tu că pot să fac eu asta? Iar el spune: Cred, Doamne, ajută necredinței mele!

Aceasta înseamnă că era conștient de ce spunea, deoarece el credea. Dacă nu ar fi crezut, nu s-ar fi dus la Iisus. Trebuie, însă, să înțelegem că, în sine, credința omului nu este niciodată suficientă în fața lui Dumnezeu.

Eu v-am vorbit de rugăciune, de puterea credinței, dar să știți un lucru: omenеște, noi suntem limitați. Întotdeauna între ceea ce putem noi să realizăm și deplinătate rămâne un gol, iar acest gol este umplut de Dumnezeu. Acest act de a umple această diferență, pentru că trebuie neapărat să ajungi la plinire, se numește har.

Părintele Nicolae Steinhardt are o imagine care mi-a plăcut, într-o predică de-a lui, făcând o paralelă între cum se comportă diavolul și cum se comportă Dumnezeu. Diavolul se comportă ca un contabil: stă cu tăblița și cu condeiul după tine și te notează: toate păcatele, mai mari sau mai mici, tot, tot, ca să umple tăblița.

Și-o umple cu multă trudă, dar, până la urmă, vine Dumnezeu, care se poartă ca un boier, ia măneca și șterge tăblița. Dumnezeu se comportă ca un rege, care e foarte bogat, dar și foarte generos.

De aceea, în „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”, pe de o parte este vorba de expresia credinței, iar, pe de altă parte, de expresia corectă a conștiinței, căci credința ta de om nu este niciodată suficientă ca să umple măsura de sus și numai Dumnezeu este Acela care ți-o umple. Când ajunge un om să Se minuneze Dumnezeu de el, atunci se poate numi a fi un om adevărat.

Mitropolitul Bartolomeu Anania – „Rugăciunea, izvor de putere în încercările vieții”, Editura Doxologia, Iași, 2013, pp. 64-65

Dă-mi, Doamne, în noul an!...

M-am (tot) gândit, personal, ce să-i cer eu lui Dumnezeu, pentru noul an și nu numai și, iată, am ajuns la următoarea rugăciune:

Dă-mi, Doamne, în noul an, mai multă credință, mai multă nădejde și mai multă dragoste!...

Totodată, Te rog foarte frumos să-mi dai mai mult echilibru, discernământ și dreapta socoteală!...

Încă Îți mai cer mai multă înțelepciune, mai multă răbdare, dar și mai multă demnitate, mai mult curaj, însă și mai multă milă!...

De asemenea, vreau să-mi mai oferi mai multă încredere în Tine și în mine și, bineînțeles, și în semenii mei, fără însă, a (mai) fi naiv ori credul!...

Îți mai cer, Doamne, să îmi dai sănătate sufletului, minții, inimii și trupului, altfel spus, să mă ții sănătos și cu mintea întreagă, că-i mare lucru acesta!...

Mai dă-mi, Doamne, puterea, calitatea ori capacitatea de a ierta, de a mă ruga, de a ajuta, de a împlini, de a râde cu cel ce râde și de a plânge cu cel ce plânge!...

Nu în ultimul rând, dă-mi, Doamne, virtutea cinstei, a onestității și a corectitudinii, a dreptății și (a) altruismului, a cuminenției, tăcerii, modestiei și discreției!...

Mai dă-mi, te rog frumos, puterea de nu mă plânge niciodată de nimeni și de nimic și să gestionez, să răscumpăr și să drămuiesc, așa cum trebuie, vremea vieții mele de aici și de acum!..

În rest, dă-mi Doamne, ce este important, necesar, esențial, fundamental, indispensabil și prețios, valoros ori folositor pentru și în viața mea, iar, în fruntea tuturor, dă-mi, Dumnezeule Doamne, mântuirea sufletului și a trupului meu! Amin!...

Și, încă ceva, ajută-mă pentru a căta oară, să înțeleg că, dacă te am pe Tine sunt totul și am totul, însă fără Tine nu sunt și nu am absolut nimic!...

Acestea fiind zise, Îți mulțumesc, în mod deosebit, pentru tot și pentru toate!...

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului și mă miluiește și mă mântuiește, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!...

Autor: Stelian Gombos

Sursa: www.doarortodox.ro

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cei doi lupi

Un băiețel îl întrebă pe bunicul său:

- Bunicule, de ce există oameni răi?

- Nu există oameni răi, îi răspunse bunicul. În fiecare om există două jumătăți: una luminoasă și una întunecată. Partea luminoasă a sufletului îl cheamă pe om la iubire, bunătate, sensibilitate și pace. Iar cea întunecată îl împinge pe om pe calea răului, a egoismului, a distrugerii, a invidiei, a minciunii și a trădării. Este ca o luptă dintre acești doi lupi. Imaginează-ți că unul este luminos, iar al doilea întunecat. Pricepi ce spun?

Băiețelul dădu din cap, se gândi o vreme, iar apoi întrebă:

- Dar care dintre lupi câștigă la sfârșit?

- Câștigă întotdeauna lupul pe care îl hrănești, a fost răspunsul.

Sursa: Olga Kliukina – „Măgărușul înțelept”, Editura Egumenița, 2019

Jucăriile fragile

Într-o zi, într-o localitate se mută cu traiul un om bătrân și înțelept. Îi plăceau copiii și petrecea cu ei multă vreme. În plus, adesea le făcea cadouri, însă, nu se știe de ce, le dăruia mereu numai lucruri fragile. Oricât se străduiau copiii să fie atenți, jucăriile noi se stricau tot timpul, fapt care îi supăra foarte tare. Iar jucăriile noi, pe care le dăruia înțeleptul, erau și mai fragile decât primele.

La un moment dat, părinții n-au mai suportat și au venit la el:

- Ești înțelept și noi vedem că le vrei copiilor noștri numai binele. Dar de ce le faci cadouri atât de stranii? Ei se străduiesc cum pot, dar jucăriile tale oricum se

strică și copiii plâng. Jucăriile pe care le dăruiești sunt minunate, dar e imposibil să te joci cu ele.

- Vor trece destul de puțini ani și cineva le va dăruii copiilor voștri inima sa. Poate că ceea ce fac îi va învăța să trateze un astfel de dar fără de preț măcar un pic mai atent.

Sursa: Olga Kliukina – „Măgărușul înțelept”, Editura Egumenița, 2019

Farfuria din lemn

Trăia într-o familie un bunicuț foarte bătrân. Atât de bătrân, încât cu greu reușea să țină în mâini lingura în timpul prânzului. Ba vărsa ciorba pe fața de masă, ba strica ceașca.

Așadar, fiul său împreună cu soția lui au încetat să-l mai pună la masa comună, ca să nu-și strice apetitul și l-au mutat pe bunic într-un colț de după sobă.

Ca nu cumva să irosească în zadar și farfuriile, i-au cumpărat o farfurie din lemn, în care îi puneau mâncarea.

Într-o seară, stăteau soții la cină, bând ceai în mod cuviincios. Dar au văzut că fiul lor, în vârstă de patru ani, se chinuia cu o bucată de lemn în mână.

- Ce vrei să faci?, se interesă tatăl.

- O farfurie din lemn, îi răspunse copilul. Din ea mama și cu tata vor mânca după perdea, atunci când voi crește mare.

Se uitară unul la altul soții, li se făcu foarte rușine pentru lipsa de respect cu care l-au tratat pe tatăl cel bătrân, arătând un exemplu prost copilului lor.

Din clipa aceea, bunicul a stat întotdeauna în locul cel mai de cinste la masă, a fost hrănit cu cea mai bună mâncare și nimeni nu s-a mai supărat.

Sursa: Olga Kliukina – „Măgărușul înțelept”, Editura Egumenița, 2019

Întâmpinarea Domnului

Sărbătoarea numită „Întâmpinarea Domnului” are o sorginte scripturistică; momentul este însă descris doar de Sfântul Evanghelist Luca (2, 22-39). Prima mențiune despre această sărbătoare se găsește în Catehezele baptismale ale Sfântului Chiril al Ierusalimului, rostite pe la anul 348. În calendarul răsăritean, sărbătoarea a fost introdusă oficial în anul 542, în timpul împăratului bizantin Iustinian cel Mare. Tot împăratul Iustinian este cel care a schimbat, prin Decret imperial, data de prăznuire, de pe 14 februarie – așa cum se prăznuia atunci când Crăciunul se serba odată cu Boboteaza – pe 2 februarie. Armenii continuă până astăzi să prăznuiască Întâmpinarea Domnului pe 14 februarie.

În două dintre cele cinci cărți ale lui Moise, Ieșirea (Capitolul 13) și Numerii (Capitolul 3), se spune că, în amintirea uciderii întâilor născuți din Egipt, Dumnezeu a promulgat o Lege prin care cei dintâi născuți de parte bărbătească din neamul lui Israel, să fie închinați templului, urmând ca cei din seminția lui Levi să rămână pentru totdeauna în slujba acestuia. La templu, Maria și Iosif au fost întâmpinați de un om în vârstă, sătul de zile, cu numele Simeon, ajuns la templu din îndemnul Duhului Sfânt (v. 27). Locuia în Ierusalim. Despre el, Sfântul Evanghelist Luca spune că era un om sfânt. Duhul Sfânt era asupra lui. Deci, având pe Duhul Sfânt, putea să aibă revelații. Mai mult, lui i se făgăduise de către Duhul Sfânt că nu va gusta moartea până ce nu va vedea pe Hristos Domnul (v. 26). Așteptarea lui trebuia să se sfârșească, doar îi promisese Însuși Dumnezeu – Duhul Sfânt. Conform Tradiției, ajunsese la 360, poate chiar 380 de ani și nu mai murea. De ce? Probabil că avea debite la Dumnezeu și trebuiau achitate încă de aici.

Tradiția consemnează că Simeon era unul dintre cei 70 de învățați chemați de Ptolomeu Filadelful al Egiptului (285-247 î.Hr.) și că a participat la traducerea Vechiului Testament în limba greacă; traducere cunoscută sub numele de Septuaginta.

Așa se face că, la patruzeci de zile de la Nașterea Domnului, aflându-se la templu, din îndemnul Duhului Sfânt, atunci când Sfânta Fecioară Maria și Dreptul Iosif au adus pe Pruncul Iisus ca să împlinească pentru El cele prescrise după

obiceiul Legii, Dreptului Simeon i s-au descoperit de la Dumnezeu Fecioara din textul îndoielilor lui și Pruncul. Atunci L-a luat în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace; că văzură ochii mei mântuirea Ta; pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (2, 29-32). Este prima mărturie făcută de un pământean asupra naturii dumnezeiești a Mântuitorului.

La discuția din templu a asistat și Proorocița Ana, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, o femeie evlavioasă în vârstă de 84 ani. Proorocița Ana a rămas văduvă de tânără, nu s-a recăsătorit, ci și-a dedicat viața slujirii lui Dumnezeu. Evanghelistul surprinde acest adevăr spunând: „slujind noaptea și ziua în post și rugăciune” (v. 37).

Văzând Pruncul, Proorocița Ana L-a lăudat pe Dumnezeu, vorbind tuturor celor ce așteptau mântuirea despre minunata împlinire a celor făgăduite de Domnul și aducând mărturie despre Mântuitorul mult așteptat (v. 38). Era în plină misiune. De altfel, pe sulul pe care îl ține în mână – așa cum apare în pictura bisericească – stă scris: „Acest Prunc a făcut cerul și pământul”. Da, Hristos – Pantocratorul este Logosul lui Dumnezeu prin Care „toate s-au făcut; și fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut” (Ioan 1, 3).

După ce ritualul a fost împlinit, Sfântul Evanghelist Luca spune că Maria și Iosif „s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret. Iar pruncul creștea și Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era asupra Lui” (Luca 2, 39-40). Versetul vizează firea omenească a pruncului. Pe măsura vârstei trupului, firea cea dumnezeiască descoperea înțelepciunea din ea. Dumnezeu fiind, crește cu trupul. Cel ce este fără de trup are mădularele pline de putere. Se umple de înțelepciune, El care este întreaga înțelepciune. Am putea spune că ducerea la templu a Mântuitorului Iisus Hristos a fost o încununare a actului suprem de smerenie, pe care l-a reprezentat Nașterea Sa.

Prin intermediul Dreptului Simeon și al proorociței Ana, Iisus S-a întâlnit cu omenirea pentru care, de altfel, El se întrupase. Unde s-a întâlnit? În templu! Dumnezeu și omul se întâlnesc într-un loc anume, în templu, respectiv în Biserică.

În Biserică, Hristos se lasă purtat de brațele fiecăruia, precum odinioară s-a lăsat purtat de brațele lui Simeon. Așadar, nu evitați întâlnirea cu El, în Biserica slavei Lui, măcar în duminici și sărbători!

Î.P.S. Calinic, Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților

Calendar creștin ortodox - Februarie 2021

- 1 L Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas
- 2 M (†) **Întâmpinarea Domnului (Stratenia); Sf. Mc. Iordan și Gavriil**
- 3 M Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana
- 4 J Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie
- 5 V Sf. Mc. Agata și Teodula
- 6 S Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare
- 7 D **Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia**
Duminica a XVI-a după Rusalii (Pilda Talanților); Ap. II Corinteni VI, 1-10; VII, 1; Ev. Matei XXV, 14-30; glas 2, voscr. 2
- 8 L Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria
- 9 M Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (*Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului*)
- 10 M †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina
- 11 J Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa
- 12 V Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea
- 13 S Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila
- 14 D **Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei**
Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. II Corinteni VI, 16-18; 7, 1; Ev. Matei XV, 21-28; glas 3, voscr. 3
- 15 L Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu
- 16 M Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian
- 17 M Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria
- 18 J Sf. Leon, Ep. Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei
- 19 V Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie
- 20 S Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion
- 21 D **Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, Ep. Antiohiei**
Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 4, voscr. 4
- 22 L Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu
- 23 M †) Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia
- 24 M †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului
- 25 J Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie
- 26 V Sf. Porfirie, Arhiep. Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor
- 27 S Cuv. Mărt. Procopie și Talaleu
- 28 D †) **Sf. Cuv. Ioan Casian și Gherman, din Dobrogea**
Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Sfințit Mc. Proterie patriarhul Alexandriei
Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 5, voscr. 5

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Piticul	1
Ce pildă lăsăm în urmă?	5
Strofe pentru suflet	7
Bucuria darului	8
Cum pot face voia lui Dumnezeu?	9
Cred, Doamne, ajută necredinței mele!	10
Dă-mi, Doamne, în noul an!.....	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Întâmpinarea Domnului	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424